

[Holm.]

som raaber op i Tide og Utide. Jeg vil navnlig lægge et godt Ord ind for Kystfiskerne. Ved Besøg derude ved Kysten har jeg faaet et tydeligt Indtryk af deres Vanskeligheder, og jeg har endvidere faaet Indtryk af, at det har været smaat med Fortjenesten igennem lange Tider. Det vil imidlertid føre for vidt her at komme ind paa en nærmere Udredning af de foreliggende Vanskeligheder, som jeg ogsaa, naar jeg faar Lejlighed dertil, gerne vil henlede den højtærede Fiskeriministers Opmærksomhed paa. Jeg skal blot anføre, at det synes, som om Havfiskeriet har taget Broderparten af Interessen i dette Land, og at Kystfiskerne derfor maaske har nogen Grund til at føle sig tilsidesat. I alt Fald er denne Opfattelse tydelig kommet til Udtryk oppe i Thy.

Jeg skal dernæst tillade mig at omtale et Broprojekt, hvis Gennemførelse før den store Krig syntes nærmere end nu, da Materiale mangelen sætter saa snævre Grænser for Foretagsomheden. Det er Salling-sundbroen. For faa Aar siden gennemførtes Oddesundbroen og Vildsundbroen. Begge har til fulde vist sig at være berettigede. Men medens den førstnævnte fuldt ud kan virke efter sin Hensigt, forekommer det mig, at Vildsundbroen egentlig først vil faa sin rette Betydning, den Dag da Salling-sundbroen er en Kendsgerning. For mig staar det i al sin Enkelthed saaledes, at man i Virkeligheden her har sagt A og nødes til at sige B. Dertil kommer, som det ogsaa blev fremhævet af den Deputation, der for nogle Dage siden henvendte sig til Ministeren for offentlige Arbejder, at dette Broprojekts Gennemførelse vil kunne faa stor beskæftigelsesmæssig Betydning. Dette havde man ogsaa tidligere taget i Betragtning, idet der, saa vidt jeg ved, i Ministeriet foreligger et fuldt udarbejdet Projekt som Beskæftigelsesforanstaltning.

Efter disse Spørgsmaal med mere eller mindre lokal Kolorit vil jeg gerne vende mig til et Forhold af en helt anden Karakter, idet jeg gerne vil sige nogle Ord om det nordiske Samarbejde, som jeg ikke synes udvikler sig paa en tilfredsstillende Maade. Jeg skal ikke særlig hæfte mig ved Fortiden, men kun minde om, at i de fem onde Aar gik vore Tanker jo ofte over Øresund og Kattegat til vore nærmeste nordiske Nabolande, Sverige og Norge, og vi ved jo, at det var gensidigt. Afspærringen lod os mærke, at der var mange Baand, der bandt os sammen.

Det gik vel mange, som det gik mig. Jeg lovede mig selv, at jeg efter Krigen ikke vilde nøjes med at være et iagttagende Medlem af Foreningen Norden, men vilde gaa aktivt ind i det nordiske Samarbejde. Hidtil er det desværre blevet ved Løfterne. Jeg spørger imidlertid tit mig selv, hvor jeg skal virke og for hvad, og mon det ikke er gaaet andre paa samme Maade?

Det forekommer mig, at de fællesnordiske Bestræbelser har en alt for tilfældig Karakter og dertil savner Effektivitet. Der burde sikkert opstilles et fælles, maaske officielt Program. Derved kunde det blive klart for Verden, hvad vi vilde og inderst inde alle sammen gensidig længtes efter. Ingen vilde kunne tage Anstød af et nordisk Samarbejde paa det kulturelle, sociale eller økonomiske Omraade. Personlig har jeg altid næret stor Interesse for dette Samarbejde, men jeg har ofte været utaalmodig, fordi jeg syntes, det gik for langsomt. Der sættes ikke rigtig noget ind for Sagen, og vi synes gensidig alt for utilbøjelige til at bringe et egentligt Offer paa Fællesskabets Alter. Det er ikke gjort alene ved smukke Taler, Foredrag og et sparsomt fællesnordisk Lovgivningsarbejde m. m.

Det ærede Medlem Hr. Sneum omtalte forleden — Sp. 861 — det gamle Spørgsmaal om Indførelse af smaa Begyndelsesbogstaver i almindelige Navneord. Denne Retskrivningsreform er for længst indført i vore Brødrelande. Ogsaa jeg vil gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, at der fremsættes Forslag herom. Meget andet vilde maaske kunne udsættes under Paaberaabelse af den endnu raadende Afspærring mellem Nordens Lande, men til Fordel for de store Bogstaver vil Undskyldningen i alt Fald ikke kunne benyttes. Her er altsaa en Lejlighed til at handle nordisk ved at gennemføre den nævnte Retskrivningsreform. Det bestaaende System er jo af tysk Oprindelse og stammer vel nok fra en Tid, hvor den tyske Indflydelse her i Danmark omtrent var lige saa stor, som den er i Sønderjylland i Dag, men end ikke den Omstændighed, at der i Dag er liden Ære ved at pynte sig med tyske Prydelser — og saadan vil det formentlig blive ved at være i de næste 100 Aar —, vil antagelig kunne formaa os til at give Afkald paa de store Bogstaver. Det skal nok vise sig, at denne Fortidslevning har ivrige Forkæmpere, særlig blandt dem, der er uden synderlig Kendskab til andre Kultursprog. Det maa i denne Forbindelse være tilstrækkeligt at anføre, at de andre Lande selvfølgelig for